

РЕШЕНИЕ

№ 5486

гр. София, 23.09.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 5 състав,
в публично заседание на 15.09.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Владимир Николов

при участието на секретаря Мая Георгиева, като разгледа дело номер **3269** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК.

Образувано е по жалба на Д. С., гражданин на И., роден на 24. 03. 1982 г., със съдебен адрес – С., [улица], ет. 3, чрез адв. П., срещу отказ за издаване на виза вид „С“ за Република България от 07. 03. 2022 г. на консул в посолството на Република България в Д. - И..

В жалбата се излагат съображения, за нарушение на материалния закон и съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Сочи, че оспорения отказ е немотивиран, като не са ясни причините, поради които е отказано издаването на виза. Не са спазени изискванията за форма на акта, както и че същият не е съобразен с представените доказателства. Моли съдът да постанови решение, с което да отмени обжалвания отказ. Претендира разноските по делото.

Ответникът - Ръководителя на консулското представителство на Република България в Д. - И., чрез процесуалния си представител, счита жалбата за неоснователна. Подробни съображения излага в писмени бележки. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Жалбоподателят Д. С., гражданин на И., роден на 24. 03. 1982 г., е подал на 22. 02. 2022 г. искане в Посолството на РБ в Д. (стр. 25 и на стр. 94 в превод), за получаване на виза за краткосрочно пребиваване в Република България. Като цел на пътуването е

посочено туризъм и данни за приемащото лице – [фирма].

На 17. 03. 2022 г. Д. С. е получил отказ за издаване на виза /стр. 14/, по образец, като в основанието за отказа е посочено – чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 24, версия 3 от ЗЧРБ – не може да докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, както и са налице основателни съмнения относно надлежността на направените от чужденеца заявления.

С жалба от 31. 03. 2022 г. по описа на АССГ, жалбоподателят е оспорил отказа за издаване на виза пред съда.

При така установените факти, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД обосновава следните правни изводи:

Оспорва се в срок, подлежащ на обжалване административен акт, от надлежна страна, за която е налице правен интерес от оспорването и жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Жалбоподателят Д. С., гражданин на И., роден на 24. 03. 1982 г., е кандидатствала за издаване на виза за краткосрочно пребиваване в Република България, с цел туризъм.

Съгласно чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ, визите се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България, поради което следва и че същите са компетентни да откажат издаването на виза.

Видно е, че отказа е издаден от Е. М. - консул, в изпълнение на Заповед № Ав-02-2 / 04. 01. 2022 г. /стр. 50/ на посланика на Република България в Д., поради което съдът намира, че отказа е издаден от компетентен орган.

Основанията за отказ за издаването на виза, са регламентирани в чл. 10 от ЗЧРБ и чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим, като съгласно последната норма, не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 от Закона за чужденците в Република България. За отказа се съставя формуляр в два екземпляра по образец съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице, а в случай на издаване на виза на границата - от ръководителя на органа по чл. 10, ал. 2 или от упълномощено от него длъжностно лице. Във формуляра се вписват мотивите, като се посочва основанието за отказа, без да се вписват съображения, засягащи интересите на националната сигурност, и се удостоверява датата на връчване (изпращане) на заинтересуваното лице. Първият екземпляр се връчва или изпраща на кандидата, а вторият се прилага към заявлението за издаване на виза и придружаващите го документи.

Съгласно чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ, отказва се издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит. На основание чл. 10, ал. 1, т. 24 от ЗЧРБ, отказът е обусловен, когато са налице основателни съмнения относно автентичността на приложените документи за издаване на виза, истинността на тяхното съдържание, надеждността на направените от чужденеца изявления или намерението му да напусне страната в рамките на разрешените срок за пребиваване.

В конкретни случаи, е постановен отказ по искането за издаване на виза на чужденеца, тъй като е прието, че целта на пътуването не е убедително доказана и са налице основателни съмнения относно направените от чужденеца изявления.

Съдът намира, че тези изводи на административния орган са правилни и законосъобразни.

По делото е приложен ваучер от фирма [фирма] /л.115/, видно от който като начална точка на екскурзията е записано летище С., с дата на пристигане 09.03.2022 г. На същата дата е предвидено настаняване в „Н. С.“, следва настаняване в хотел „Р.“, П. на 11.03.2022 г., на 13.03.2022 г. в хотел „Р.“, Р., а на 14.03.2022 г. в хотел „Р.“, Б.. Във ваучера е описано, че екскурзията следва да приключи на 17.03.2022 г. на летище О., Б..

С писмо, изх. № Ко-34-60/23.02.2022 г. /л.60/, от посолството в Д., И. е изпратена грама до МВНР, КО, която съдържа информация, че организаторите на пътуването на групата кандидати за туристически визи, в която бил включен и жалбоподателят, са отново същите фирми, организатори на група, върната от летището в Д. на 22.01.2022 г., а именно фирмите [фирма], а от индийска страна G.'z G. Edication&V. S. P. L.. Посочено е, че от индийската фирма за групата е предплатен депозит в размер на 8000 евро, като е предоставен ваучер от фирма [фирма] и хотелски резервации в „Н. С.“, хотел „Р.“, П., хотел „Р.“, Р. и хотел „Р.“, Б.. Във ваучера е описано, че екскурзията щяла за започне от летище С. на 09.03.2022 г. и следвало да приключи на 17.03.2022 г. на летище Б. (стр. 35 на гърба). От представените резервации за самолетни билети е видно, че маршрутът следвало да се осъществи по следния начин: Д.-Д.-С.-Доха-Д., с отпътуване 09.03.2022 г. и връщане на 17.03.2022 г., с полет от Летище С. за Доха (стр. 108) В комплекта документи апликантите представили график за друга екскурзия от 02.11.-08.11.2021 г. по маршрут С.-П.-Б.-С., в която не били участвали. От изисканите документи от G.'z G. Edication&V. S. P. L., било установено, че за предходните три години фирмата е била на загуба, а към датата 16.02.2022 г. разполагала със сума в размер на 17 100 евро, внесена на същата дата, а към 15.02.2022 г. наличната сума по банковата сметка на фирмата била в размер на 4181 евро.

Съгласно чл.27, ал.6 от Н., определените по чл. 27, ал. 2 консулски длъжностни лица, преди да вземат решение по заявлението за издаване на виза, извършват проверка на декларираните данни и представените документи и задължително изпращат заявлението до Националния визов център за проверка в автоматизираните национални информационни фондове, Ш. информационна система и Визовата информационна система на Европейския съюз, както и за консултиране с друга държава членка, прилагаща изцяло достиженията на правото на Европейския съюз от Шенген, в случай че е заявено такова по реда на чл. 22 от Визовия кодекс.

Видно от писмо, изх. № Ко-34-60/23.02.2022 г., консулското длъжностно лице е изпратило информация относно подаденото от жалбоподателя заявление за получаване на виза до МВНР, КО. В същото е отбелязало констатираните от него неясноти, относно заявения план за туристическо пътуване.

Съдът споделя направената от консулското длъжностно лице констатация, че е налице разминаване между отразеното в самолетния билет летище, от което жалбоподателят е следвало да отпътува и това, отразено във ваучера. От посоченото следва, че така представените доказателства от страна на жалбоподателя поставят неясноти относно условията за престоя му в страната – осн. за отказ по чл.10, ал.1, т.17 ЗЧРБ.

Освен това, в заявлението за получаване на виза, жалбоподателят е направил отбелязване, че се касае за второ пътуване. Видно от писмо, изх. № Ко-34-60/23.02.2022 г., към заявлението си, жалбоподателят приложил (стр. 31 от делото) график за друга екскурзия по маршрут С.-П.-Б.-С., състояла се през месец 11 2021 г., в която той не е участвал. Настоящият състав счита, че изложеното поражда

основателни съмнения относно надеждността на направените от чужденеца изявления, поради което ответникът правилно е квалифицирал тази констатация като основание за отказ по чл.10, ал.1, т.24 ЗЧРБ.

Съдът намира, че противно на доводите изложени в жалбата е спазено изискването за форма на акта: той е обективиран върху стандартен формуляр за уведомление и обосновка на отказ за издаване на виза, анулиране или отмяна на виза. Съдържат се реквизитите по приложение №7 към Н., изискуеми и от общите изисквания на АПК. Вписани са съответните разпоредби от приложимия нормативен акт - чл.10, ал.1, т.17 и т.24 от ЗЧРБ, има и кратко описание, възпроизвеждащо текста на разпоредбите „не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит“, както и не „са налице основателни съмнения относно направените от чужденеца изявления“.

Съдът намира, че писмо, изх. № Ко-34-60/23.02.2022 г. съдържа мотивите на издадения отказ за издаване на виза вид „С“. Тези мотиви, заедно с посоченото в отказа основание по чл.10, ал.1, т.17 и т. 24 ЗЧРБ, удовлетворяват изискванията за форма чл.59, ал.2, т.4 АПК, поради което възраженията на жалбоподателя за липса на мотиви са неоснователни.

В тази връзка следва да се отбележи, че идентична на нормата на чл.10,ал.1 т.17 от ЗЧРБ е тази по чл.21,параграф 1,б”б” от Регламент (ЕО) №810/2009г. на Европейския парламент и на Съвета от 13 юли 2009г.за създаване на Визов кодекс на Общността, изискваща апликантът за издаване на виза да обоснове целта и условията на планирания престой, съответно тази по чл. 32, т. 1, б. „а“, ii от регламента, съгласно която издаването на виза се отказва, ако кандидатът не обоснове целта и условията на планирания престой. Съгласно чл. 21, т. 7 от регламента разглеждането на заявлението се основава главно на автентичността и надеждността на представените документи, както и на истинността и надеждността на направените от кандидата декларации, като съгласно чл. 21, т. 8 при разглеждането на дадено заявление консулствата могат в надлежно обосновани случаи да поканят кандидата на интервю и да поискат допълнителни документи.

Именно поради тази причина Законът за чужденците в Република България въвежда задължение за отказ на виза, когато не са изпълнени изискваните условия от кандидата.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав на АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - ГРАД приема, че подадената жалба следва да се отхвърли като неоснователна. Обжалвания административен акт е издаден от компетентен орган, при спазване на установената форма, в съответствие с целта на закона, като са спазени материалноправните разпоредби и без да е налице съществено нарушение на административнопроизводствените правила.

При този изход на спора, на основание чл. 143, ал. 4 от АПК, ще следва жалбоподателя да заплати на ответника направените разноски, каквото искане е направено своевременно, като същото следва да е в размер определен по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ. На основание чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, по административни дела възнаграждението за една инстанция е от 100 до 240 лв. поради което съдът намира, че следва да се присъди такова в определения от закона минимум.

Така мотивиран, Административен съд София-град, I-во отделение – 5 състав:

Р Е Ш Е Н И Е :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Д. С., гражданин на И., роден на 24. 03. 1982 г., срещу отказ за издаване на виза вид „С“ за Република България от 07. 03. 2022 г. на консул в посолството на Република България в Д. - И..

ОСЪЖДА Д. С., гражданин на И., роден на 24. 03. 1982 г., да заплати на Министерство на външните работи на Република България юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 (сто) лева.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: